

[Kulturministeren]

Det er da klart, at en konservativ ordfører må lægge afstand til den politiske del af licensaftalen. Så vidt, så godt! Det undrer ikke nogen minister.

Til hr. Helge Sander vil jeg sige, at dette ikke er udtryk for, hvad der sker, når SF er med, men for, hvad der sker, når Venstre og De Konservative får oppositionskuller. Var Venstre og De Konservative nemlig blevet ved forhandlingsbordet, var vi såmænd havnet på det forhandlingsresultat, som vi her efter sommerferien i en sen aften nåede frem til. Det forslag, som vi så er endt med – og som er det licensforlig, regeringen har indgået med SF – svarer fuldstændig og ganske nøje til det oplæg, som regeringen kom med, og jeg synes, det er smukt, at der i hvert fald er ét oppositionsparti i dette Ting, som tør tage et medansvar for mediepolitikken.

Jeg vil også godt sige til hr. Helge Sander, at der ikke er tale om, at situationen er låst fast. Utallige gange også under forhandlingerne har kulturministeren understreget, at det, der er tale om, er, at vi har fået et pusterum hertilands, sådan at vi rent faktisk kan begynde at forstå, hvad der sker på medieområdet, og forholde os til det. Det er også derfor, jeg har ønsket et 4-årigt forlig, sådan at vi ikke næsten med det samme, før blækket knap er tørt på denne aftale, skal i gang med at prøve at lave en ny. Der er faktisk i meget høj grad brug for, at vi får diskuteret medielandskabet. Det har jeg også ved forskellige lejligheder lagt op til, og så sent som i går holdt Kulturministeriet en konference om lokalradio- og lokal-tv-området.

Til spørgsmålet om, hvad der er galt med forliget i forbindelse med Danmarks Radio, vil jeg bare henvise til, at vi har haft borgerlige regeringer i 10 år, som har haft rig lejlighed til at lave om på det, og med hensyn til spørgsmålet om at indfryse noget af TV 2's gæld ville ingen hellere end jeg da have løst det problem. Ingen mere end jeg undrer sig over, at man ikke gjorde det i den spændstige forrige regerings tid. Retur med den slags spørgsmål, så jeg spørger, hvorfor man ikke har sørget for det fra Venstres og De Konservatives side, da de havde regeringsmagten. Svaret er ganske enkelt: Der var såmænd ikke flertal for det! Da jeg er minister i det samme Folketing, ligger sagerne sådan.

Så vil jeg godt glæde mig over, at også hr. Helge Sander er glad for en række punkter.

Med hensyn til Justitsministeriets rolle er der jo en del magi i den slags her. Bare man nævner et ord, kan man ligesom få retten på sin side – det ser vi også i disse dage – og det er så også et svar på noget af det, jeg tror hr. Kim Behnke var inde på, nemlig at det aktstykke, som har passeret Folketingets Finansudvalg, i hvert fald set fra min vinkel har en underlig påtegning af Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet.

Aktstykket indeholder præcis tre punkter, nemlig licensudgifternes størrelse, overførsel af TVR's overskud til TV 2-fonden og størrelsen af statsgarantien til driftslån. For alle disse tre punkters vedkommende gælder det, at det er lovfæstet, at Finansudvalget skal tiltræde dem, og desuden ville det være næsten mere end totalt meningsløst og i hvert fald særdeles usædvanligt, hvis jeg skulle indhente responsa fra Justitsministeriet om disse punkter. Så jeg betragter den bemærkning, der er om aktstykket, som endnu et interessant udslag af oppositionskuller, men jeg er selvfølgelig villig til også i denne runde at besvare yderligere spørgsmål, hvis der stadig skulle være noget, som oppositionen – VKZ – er uenig i – eller ikke har forstået, vil jeg snarere sige.

Jeg vil også sige tak til fru Birthe Hansen. Det er rigtigt forstået, at vi får arbejdsro, og så får i hvert fald de partier, der synes, det er interessant at diskutere mediepolitik, lejlighed til at diskutere det. Det er også rigtigt, at jeg har lagt vægt på at få løst kompetenceproblemerne mellem den centrale TV 2-station og regionerne. Spørgsmålet om statsstyring har aldrig nogen sinde været i mit hoved og vil aldrig komme det, men jeg glæder mig over den frivillige aftale om filmpenge fra licensmidlerne, der er indgået mellem Danmarks Radio, TV 2 og Filminstituttet. Det lover godt, og man skal måske udfordre bestyrelserne lidt for at få dem til at samarbejde. Nu tror jeg til gengæld ikke, at radio, tv og film længere vil slippe hinanden, så det gode er der såmænd også kommet ud af dette forlig.

Jeg må rose Fremskridtspartiet for, at det fra starten meldte fra. Der var ingen – heller ikke jeg – der var i tvivl om, at Fremskridtspartiet ikke ønskede at være med.

Jeg kan ikke genkende beskrivelsen af Danmarks Radios medarbejdere og deres organisation, og jeg ved ikke rigtig, hvor den stammer fra.